Rijke Weldaden van de Herder voor Zijn Kudde

Psalm 25: 7
Psalm 89: 2
Psalm 91: 1, 5
Psalm 84: 3
Psalm 118:12
Lezen: Ezechiël 34: 23-31

Tekst: Ezechiël 34: 25-26

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

We hebben vanmorgen opnieuw het Woord van de Heere geopend in Ezechiël 34, en we lezen vanmiddag de verzen 23 tot en met 31. Nogmaals komt het Woord van de Heere tot ons vanuit Ezechiël 34, en daarover gaan wij de verzen 25 en 26 overdenken. De tekst voor de prediking is Ezechiël 34, de verzen 25 en 26, waar wij de Heere Zelf horen zeggen:

En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden. Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen op zijn tijd; plasregens van zegen zullen er zijn.

Gemeente, wat heeft David toch een schoon lied mogen zingen in psalm 23, zijn herderslied. Daarin mag hij zingen over de Heere die de Herder is van zijn kudde. De godzalige prediker Octavius Winslow heeft een geestelijke en praktische verklaring geschreven, de moeite waard om te kopen als je het nog niet hebt. Zeker als je honger kent moet je dat lezen! Hij noemde dat boek het Nachtegaalslied van David. En zijn eerste preek begint met de volgende woorden: De snaren van de door God geïnspireerde harp van David, de lieflijke in de psalmen Israëls, hebben nooit zulke rijke melodieën en dierbare waarheden ten gehore gebracht als toen hij zijn ziel uitstortte in deze grootse en veelomvattende palm. Hoe waar is dat. Alleen al hoe hij begint te zingen: *De Heere, die trouwe Verbondsgod, is mijn Herder.* Dat alleen al. En dan vervolgens de verbondsweldaden die die Verbondsgod schenkt aan de lammeren en de schapen in Zijn kudde. We zouden psalm 23 een verbondslied kunnen noemen. En de schapen van die kudde die iets van die VerbondsGod uit die verbondsschatten mogen ontvangen, die zijn bij tijden zo overweldig door datgene wat ze van die VerbondsGod mogen ontvangen, dat er niets anders overblijft in hun ziel dan de echo van dat Nachtegaalslied: De Heere is mijn Herder, Mijn Herder! Mij zal niets ontbreken. Als hij ze weer doet neerliggen in die grazige weiden, als hij ze weer leidt aan de zeer stille wateren, als hun hart een overvloedige beker mag zijn, kijk, daar was David ook geen vreemde van en hoe meer hij dat mocht ervaren, met name ook in het huis des Heeren, hoe sterker zijn verlangen werd. Waar hij zijn herderslied mag eindigen: *Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen, al de dagen mijns levens, en ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen*. Ja, vanwege die weldaden die hij kreeg, die kruimels genade die elke keer weer hem aangereikt werden om zijn hongerige ziel te kunnen voeden. En het is van die rijke weldaden van de Herder waar ook onze tekst vanmiddag van spreekt, wat wij met de hulp van de Heere gaan overdenken in dit uur van nabetrachting.

We schrijven we als thema boven de prediking:

Rijke Weldaden van de Herder voor Zijn Kudde.

We behandelen dit thema in drie punten:

In de eerste plaats: het vredesverbond met Zijn kudde.
In de tweede plaats: een veilige woonplaats voor Zijn kudde.
En tenslotte: de overvloedige zegen door Zijn kudde.

1. Het Vredesverbond met Zijn Kudde

God de Vader heeft Zijn Zoon verwekt over Zijn kudde als die enige Herder, zo hoorden wij vanmorgen. En als die enige Herder zal Hij Zijn kudde gaan weiden, Hij zal ze gaan voeden en hoeden. Hij zal als die grote Herdersvorst bij uitnemendheid in het midden van Zijn kudde zijn en blijven door Zijn Woord en door Zijn Geest, en zo zal Zijn kudde ook weten en ervaren dat de Heere, die trouwe Verbonds-Jehovah, hen tot een God zal zijn. Wat een zaligheid! Maar hoor, nadat God de Vader dit gesproken heeft in Ezechiël 34, is Hij nog niet ten einde om heilgeheimen te openbaren. Hij wil nog meer onderwijs geven over dat zalige geluk van die lammeren en schapen in de kudde van de goede Herder. En de eerste weldaad die Hij door middel van Zijn Zoon gaat schenken, is dit: *En Ik zal een verbond des vredes met hen maken*.

De Heere gaat dus een verbond maken met Zijn kudde. Wat betekent dat, jongens en meisjes? Als er in de Bijbel over een verbond wordt gesproken, dan betekent dat dat je twee partijen hebt. Twee mensen, twee groepen mensen, of een mens met een groep, die tot elkaar komen en elkaar trouw bewijzen en beloven aan de afspraken die bij dat verbond horen. Wij kennen zo'n verbond nog? Dat noemen wij het huwelijksverbond. Als twee mensen met elkaar gaan trouwen, een man en een vrouw, dan beloven zij elkaar trouw. Dat brengt rechten en plichten van beide kanten met zich mee. En als het een innig huwelijk is, dan wordt dat verbond op een innige wijze ook ervaren.

En nu spreekt onze tekst ook van een verbond, namelijk van Gods Verbond dat God sluit met Zijn kudde, dat is met Zijn volk. Maar ach, hoe anders is dit verbond. Want als de Heere in het verbond treedt met Zijn kudde, dan heb je weliswaar te maken met twee partijen, aan de ene kant staat God en aan de andere kant de mens. Maar die partijen, gemeente, zijn niet gelijk. Er is zo'n groot verschil tussen deze twee partijen. Want tegenover die heilige, grote, goede God staat een mens waarvan de Schrift zegt: *Er is niemand die God zoekt; zij zijn allen afgeweken*. De mens is afgeweken, leeft onder de heerschappij van de duivel en de zonde, dat is gekomen door onze val in het paradijs. En die val is zo diep, dat een gevallen mensenkind in zichzelf niet eens meer in een verbond wil treden met die God. Want een mens heeft ten diepste, zo zegt de Schrift, een verbond gesloten, een verdrag, een verbond met de hel.

Hoe kan dat goed komen tussen die twee partijen? Dat moet bij God vandaan komen. En het is bij God vandaan gekomen! Want waar geen mens God zoekt, daar zoekt God een zondaar op. Waar een mensenkind verloren ligt, zo diep dat hij uit die verlorenheid nooit meer op kan klimmen tot die grote God, is het God Die afdaalt in de verlorenheid. En dat heeft Hij gedaan, en dat doet Hij nog steeds, door en in Zijn geliefde Zoon, de Heere Jezus Christus, Die enige Herder Die Hij over Zijn kudde heeft verwekt. Kijk, en dat is genade, onverdiende, eenzijdige genade. Daarom is dat verbond waar de Heere van spreekt niet meer dat werkverbond van het paradijs, maar het genadeverbond. En het zal wel duidelijk worden vanmiddag waarom dat met recht een genadeverbond heet.

Want wij horen de Heere in onze tekst zeggen: *En Ik zal…* Dus dat snijdt alles van u, jou en mij af. *Ik zal een verbond des vredes met hen maken.* En als dat woordje 'maken' nu vanuit het Hebreeuws letterlijk wordt vertaald, dan staat er aan het begin van onze tekst: *En Ik zal een verbond des vredes met hen snijden.* Hier wordt een bijzonder woord gebruikt dat 'snijden' betekent. Als God in het verbond treedt met een mensenkind, dan moet Hij het verbond gaan snijden. Misschien bent u mij al voor, en dat hoop ik maar, dat hier een bijzondere geschiedenis uit het oude testament als het ware gaat opdoemen. Namelijk dat wonderlijke moment in de levensgeschiedenis van Abraham, hoe de Heere met Abraham dat genadeverbond gaat sluiten, gaat snijden.

Want jongens en meisjes, als de Heere dat met Abraham gaat doen, dan krijgt Abraham een opdracht. Hij moet drie offerdieren uitkiezen, gave dieren en twee vogels. Ik heb het wel eens meer in de preek genoemd, en ik doe het vanmiddag nog een keer. Hij moet die dieren doormidden snijden en de stukken tegenover elkaar leggen. En toen hij dat alles gedaan had – dat kunnen we ons helemaal wel voorstellen – ontstond ertussen die stukken een pad van bloed, want ja, dat bloed stroomt uit die stukken naar elkaar toe. En toen overviel Abraham een diepe slaap. Toen kon die man niks meer. Kunt u ook niks meer? Is het van uw kant ook afgesneden? Is het van uw kant ook onmogelijk? Daar ligt Abraham in een diepe slaap, en in die slaap droomt hij en blijft hij die stukken zien met dat bloed ertussen. Toen gebeurde dat wonderlijke: waar Abraham vanuit zichzelf zich niet op dat bloed kon brengen, waar hij zichzelf tussen die stukken niet kon brengen, kwam van de andere kant de Heere als een vurige fakkel tussen de stukken door, over dat bloed, naar Abraham, om hiermee met Abraham in het verbond te treden.

En het is in de heilsgeschiedenis niet bij dit ritueel met Abraham gebleven. Wij kunnen uit het oude testament opmaken dat het meerdere keren heeft plaatsgevonden. In Jeremia 34, het achttiende vers, kunnen we opmaken hoe dat in latere tijd ging. Dan werd er alleen een kalf gebruikt, een kalf dat doormidden werd gesneden. De stukken werden tegenover elkaar gelegd, en tussen die stukken was het bloed. En degenen die een verbond wilde sluiten, stonden in dat bloed om voor het aangezicht van God het verbond te sluiten.

En wat symboliseerde deze verbondssluiting dan? Dat God met een arme zondaar, een schuldige zondaar, een strafwaardige zondaar in het verbond wil komen, op grond van het offer van Christus, op grond van de bloedstorting van Christus, om zo in een vredesverbond te komen met een mensenkind dat moedwillig de oorlog verklaard heeft aan een goede God. En wat is dat nodig tot zaligheid, gemeente! Want als we nog even aan die stukken denken, zo'n kalf bijvoorbeeld dat doormidden werd gesneden en die stukken tegenover elkaar werden gelegd en dat bloed ertussen kwam, nou, jongelui, ik hoef jullie toch niet te vertellen dat als dat in die tijd gebeurd was – en dat is gebeurd vroeger – je toch nooit meer van dat kalf wat doormidden gesneden is een heel kalf kon maken dat weer ging leven. Dat kan toch niet? Toen dat kalf doormidden gesneden werd, was het in één ogenblik dood. Hoe had je ooit die twee stukken aan elkaar kunnen naaien, bij wijze van spreken, zodat dat kalf weer ging leven? Dat was totaal onmogelijk.

Daarmee liet de Heere zien wat u, jij en ik gedaan hebben. Want in het paradijs was er zo'n heerlijke harmonie tussen God en de mens, daar lag niks tussen. God was, met eerbied gesproken, niet van die mens afgesneden, en die mens was niet van God afgesneden. Ze vormden samen een eenheid. Wat moet dat goed geweest zijn in het paradijs, gemeente. Wat moet dat heerlijk geweest zijn om onmiddellijke omgang met die grote, lieve God te hebben, om dagelijks met die God te wandelen zonder dat er maar iets tussenin lag. Dat was met recht een

staat van vrede, zonder ongerechtigheden, de mens stond rechtvaardig en heilig voor God. De Heere vormde een eenheid met de mens, en de mens een eenheid met God.

Maar toen die vieze, vuile, goddeloze zonde – heb je daar ook zo'n last van – daar is nu die eenheid mee doorgesneden. Daarom lig je in die ellende, daarom lig je verloren – er is geen eenheid meer met God, geen harmonie meer, geen vrede meer. Ik bedoel het eerbiedig, maar de verhouding tussen God en de mens is als die twee stukken, en het kan nooit meer bij elkaar komen vanuit de mens. Wat een smartelijke, verdrietige ontdekking van een mens die wederom geboren wordt. Want weet je wat er gebeurt als je wederom geboren wordt en je krijgt leven, geestelijk leven in je hart? Dan zie je juist die breuk, dan voel je juist die scheur, dan zie je je ellendige toestand voor het aangezicht van God, en dat brengt je in een intens gemis. Je zou het anders willen. En weet je hoe dat komt? Omdat God Zijn liefde in je hart heeft uitgestort, en daarom wil je het anders hebben. Maar je ontdekt dat het van je eigen kant nooit meer kan. En zo lig je als een bloedend stuk, afgesneden van God, en toch: *Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God*.

Wie kan die scheiding opheffen, wie kan die zonde wegnemen? Wie kan die schuld betalen? Wie kan mij verlossen van het welverdiende oordeel? Wie kan ervoor zorgen dat Hij mij toch weer in genade zal aannemen? Hoor dan het evangelie van onze tekst: *En Ik zal*… O, wanhopige zondaar, je hoeft niet te wanhopen. Doodschuldige, arme zondaar, je hoeft niet te wanhopen. *Ik zal een verbond des vredes maken* met zulke mensen die het alles verzondigd hebben, die God op Zijn Vaderhart hebben getrapt, die Gods deugden hebben geschonden, en die nog maar één recht hebben overgehouden: de rampzaligheid. Dan komt die grote God en Die zegt: *Ik zal een verbond des vredes maken* met zulke mensen.

Ja, dat is dat eenzijdige werk van God de Vader, wat Hij doet met een afgesneden zondaar. Daarom heeft Hij Zijn Herder verwekt. Vanmorgen is het hoorbaar en zichtbaar gepredikt, en ik heb het nog eens extra laten zien met dat stukje brood bij die tafel. Hoe God de Vader het Brood des levens, dat is de Heere Jezus Christus, in Zijn rechtvaardige handen genomen heeft. O gemeente, ben je er wel eens onder verbroken hoe nu God de Vader Zijn Zoon brak vanwege de scheur die er gekomen is tussen God en Zijn Kerk? Hoe Hij dat brood des levens heeft geslagen, hoe Hij dat lichaam van Christus heeft laten verwonden met dat zwaard van Zijn gerechtigheid? Daarmee werd Christus als het ware gesneden, Hij werd verbrijzeld, Hij werd geslagen. O, moet u toch eens horen: Hij werd naar Zijn menselijke natuur van de gemeenschap van Zijn Vader afgesneden en moest Hij nederdalen in de diepten van de hel. Dat heeft de Vader met Christus gedaan.

En terwijl Hij zo gesneden werd en Hij in die breuk kwam te hangen tussen God en een zondaar, daar droop dat heerlijke bloed uit Zijn wonden. En mag ik het zo eens zeggen? Dat bloed droop naar God, en dat bloed droop naar die Kerk die zalig moet worden. En daar stond Christus in die breuk, tussen de stukken, tussen God en de zondaar die zalig wordt, met Zijn bloed. En zo kan God de Vader door Christus over dat bloed tot zo'n zondaar komen en, wonder van genade, zo mag zo'n zondaar door het geloof door dat bloed van Christus komen tot het Vaderhart van God. Want God had gedachten des vredes.

De gedachten des vredes die God had, dat betekent heel eenvoudig dat God hier bedacht heeft om mensen met Hem te verzoenen. Dat heeft God bedacht, dat was er altijd al in het hart van God. En die gedachten om vrede te maken met een zondaar, die bracht Hem tot een vergadering, tot de raad des vredes, om samen met Zijn lieve Zoon af te spreken dat Hij Zijn Herder zal slaan als Hij de menselijke natuur heeft aangenomen, voor die grote kudde die de Vader aan Zijn Zoon

gegeven heeft. Waarmee de Heere Jezus ook de schuld van die Kerk aanvaard heeft om vrede te maken. Die gedachten, die uitgesproken werden in die raad, die vergadering om vrede te maken, die leidde tot een daad om die vrede te maken, namelijk door Jezus naar de aarde te zenden, Die daadwerkelijk dat verbondsbloed aanbracht tussen God en Zijn kudde: *En Ik zal een verbond des vredes met hen maken*.

En bij dat maken van dat verbond voegt de Heere nog iets toe, dat heerlijke, dat welmenende vredesaanbod van genade dat Hij doet aan doodschuldige zondaren. U kunt het vinden in Jesaja 27: *Grimmigheid is bij Mij niet*, heeft de Vader gezegd op grond van die bloedstorting van Christus. *Wie zou Mij als een doorn en distel in oorlog stellen, dat Ik tegen hem zou aanvallen en hem tegelijk zou verbranden?* Het is alsof God zegt: Wie is hier nog een doorn en een distel? Wie staat nog in oorlog met Mij, wie moet Ik grijpen met de hand van Mijn gerechtigheid om eeuwig te werpen in het vuur? Ja, dat zou je verdiend hebben, o goddeloze zondaar, maar hoor eens wat Ik zeg: *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen; hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken*.

Dat mag de Kerk des Heeren gaan leren, arme zondares of zondaar, zoals die bloedvloeiende vrouw die dreigde te sterven aan haar ziekte. Die de toevlucht mocht nemen tot Christus om de zoom van Zijn kleed aan te raken. Daar werd die zondares, die alle rechten verloren had, verwaardigd om door de trekkende liefde des Vaders bij die Christus, die enige Herder, terecht te mogen komen. De arme zondares die niets meer had dan alleen maar zonde en ellende, maar de Heilige Geest werkte het geloof in haar ziel om de zoom van Zijn kleed aan te raken. En daarmee mocht ze Zijn sterkte aangrijpen. En wat heeft ze ervaren? Toen ging er kracht van die sterke Herder uit en ze werd genezen. Ja, ze mocht heen gaan in vrede.

Dat wordt nou een wonder voor een mensenkind die moet inleven: *Zo Gij in het recht wilt treden, o Heere, en gadeslaan al mijn ongerechtigheden, ik kan voor U niet bestaan*. Om dan door het heilige Evangelie onderwijs te krijgen over die heerlijke bloedstorting van de Heere Jezus, waardoor het mogelijk is: *Maar bij U is vergeving altijd geweest.* Om nou bij dat bloed terecht te mogen komen, dat bloed van Christus, om dat door het geloof te mogen drinken, het bloed van het Lam, hetwelk u in het leven laat. Dan wordt de toorn geblust en is het vrede met God door het offer van Zijn Zoon. O, allerzaligst lot! Zo maakt God in Christus vrede met een zondaar. Dat was de eerste weldaad.

2. Een Veilige Woonplaats voor Zijn Kudde

We gaan naar onze tweede gedachte: *En Ik zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden.* Een veilige woonplaats voor Zijn kudde.

Om deze woorden een beetje te kunnen begrijpen, moeten we toch even de heilshistorie voor ogen houden. Ezechiël heeft moeten profeteren toen de ballingschap begin. Van de eerste wegvoering en alle andere die erop volgden. Wij weten dat de Heere Zijn volk niet eindeloos zal kastijden en dat het volk 70 jaar in de ballingschap is geweest. Maar die tijd dat ze in de ballingschap waren, weet je wat er toen van dat beloofde land overbleef? Ja, dat land waar de Heere ooit van gezegd had: een land vloeiende van melk en honing. Weet je wat daar van overgebleven was? Een grote wildernis. Het grootste deel van de mensen was weggevoerd, een heel klein groepje amechtige Israëlieten was achtergebleven. De akkers veranderden in woestijnen, de bossen veranderden in wildernissen waar allerlei leeuwen en beren zich vermenigvuldigden. Dat is letterlijk zo geweest in die jaren dat het volk in de ballingschap was.

Maar de Heere heeft gezorgd dat dat allemaal weer anders werd, ook letterlijk in de natuur en in de schepping, in het beloofde land. Want er zal een overblijfsel terugkeren. Ja zeker, ze mogen weer wonen in dat land wat de Heere voor dat volk beschikt had. Maar toen de Heere Zijn volk ging verlossen, zorgde Hij er ook voor dat het volk er ook weer wonen kon. Alles wat wild geworden was werd weer tot een veilige, vertrouwde woonplaats waar zij zeker konden wonen. Kijk, daar heb je de letterlijke uitleg van het tweede deel van vers 25: *En Ik zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden*.

En wat toen en daar is vervuld, zal de Heere ook nog in de toekomst gaan vervullen, want de Heere is nog niet klaar met Zijn volk Israël. Ik hoop er in mijn laatste gedachte ook nog kort iets over te zeggen. Maar we gaan toch iets dieper afdalen naar onze tekst, want bij deze letterlijke betekenis zijn er ook nog geestelijke betekenissen op te diepen. Want met dat boos gedierte worden ook de valse profeten bedoeld, waar het ook in het begin van Ezechiël 34 over gaat, de wolven in schaapskleder. Dat zijn de valse en ontrouwe herders waar de schapen van de Heere niet meer veilig bij zijn. Het is het beeld van de dwaalleer. En ook daar zal de Heere Zijn kudde van bevrijden. Niet alleen de kudde als geheel, maar ook gaat Hij Zijn schapen afzonderlijk bevrijden van dwalingen en van verkeerde inzichten en verkeerde bijbelse denkbeelden die zomaar in het hart van een kind van God kunnen ontstaan. Of die vanuit het verleden ontstaan zijn door achtergrond en opvoeding. Maar de Heere gaat Zijn kinderen daar ook van bevrijden, van dat wild gedierte.

Trouwens, het is ook noodzakelijk dat de Heere de naamchristen ontdekt, dat de Heere de hypocrieten ontmaskert, die ook vervuld zijn met het wild gedierte van de dwaalleer. Wat is het nodig dat dat boze gedierte, geestelijk gezien, ook ontdekt wordt in ons hart. Daarom kan het ook niet anders dat wij in een uur van nabetrachting bidden*: Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij; en leid mij op den eeuwigen weg*.

En of we nu aan de tafel hebben gezeten of afgebleven zijn, het moet deze middag ons aller vraag eens zijn, zeker als we een kerkelijk recht ontvangen hebben: Wat was het dat je deed afblijven? Welk boos gedierte gaf je de ruimte? Wat is er dat de gang naar de tafel nog niet kan plaatsvinden? Dat zijn eerlijke vragen die we ons af moeten vragen, ook in een uur van nabetrachting.

En wat een wonder als de Heere dan wachters geeft op de muur die dat aanwijzen. Misschien ben je wel zo godsdienstig dat je je nog goed voelt dat je afgebleven bent en misschien wel van een ander gedacht hebt: nou, moet je die zien gaan, zo ben ik niet. Maar wat zeg je met je afblijven, belijdende leden? Hebt u dan geen geestelijk leven? Ben je dan echt nog dood in de zonden en de misdaden? Wat is de waarde van je belijdenis dan? Wat is de waarde van je kerkgang dan, van je Bijbel lezen, van je psalm zingen? Als je nou vannacht moet sterven, het is ernstig. Een Avondmaalszondag zou ons op de knieën moeten brengen. En de praktijk leert dat er zoveel mensen zijn die niet aankomen. Ze gaan straks weer weg, een beetje onder de indruk van de preek. De een misschien wat kriegelig, de ander die zegt: ja, ja, ja, het is allemaal wel waar, maar… Ja, maar straks sta je voor de rechterstoel. Kun je sterven? Hoe komt het toch dat er geen plaats is voor de tafel des Heeren in je leven?

Nee, ik bedoel daar niet mee dat iedereen maar aan moet komen hollen, dat weet u van mij toch ook wel. Maar ik wil je hart opleggen voor het alwetend oog van God. Welk boos gedierte is daar nog? Waarom kon het niet? Dat is een hele serieuze vraag, vragen met een gewicht van de eeuwigheid. O ja, de Heere weet ook wel van die worstelaars, de Heere weet ook van die

strijders, die het vanmiddag zo moeilijk hebben, waar op de bodem van de ziel een begeerte gewerkt is om er eens te mogen komen, maar niet weten hoe. O, dat boos gedierte, ontdek het eens, ga er eens mee voor Gods aangezicht, met name u die afbleef. Waarom bleef je af?

Ja, dat boos gedierte, dat kent Gods ware volk. Het zijn die akelige doodsvijanden waar ze elke keer weer mee te maken hebben: die duivel die zo tekeer kan gaan als een brullende leeuw, als een grijpende wolf; de wereld, dat als een boos gedierte bij tijden op je af kan komen; en dan die overgebleven zonde en boosheid, als dat boos gedierte hier van binnen. En toch, volk des Heeren in ons midden, al hebben we er soms zo last van, toch ben je veilig, hè kind van God in ons midden. Want al kunnen die doodsvijanden, wat kan dat boos gedierte nog zo krachtig op je afkomen, onze lieve Zaligmaker, kind van God in ons midden, heeft het uitgeroepen: Het is volbracht! Alle doodsvijanden zijn overwonnen. O ja, je kan er last van hebben, de Heere neemt het in Zijn wijsheid nog niet weg, maar weet u wat Hij wel doet? Hij doet het bij tijden ophouden, zo staat er in de tekst. En dat betekent: Hij zal ze door Zijn macht beteugelen. Zo beteugelen dat niet één van die schapen en lammeren ooit uit Zijn Middelaarshanden gerukt kan worden.

Daarom mogen ze bij tijden iets ervaren wat hier onder beeldspraak gezegd wordt: *wonen in de woestijnen, en slapen in de wouden*. Dat zijn die momenten dat de Kerk des Heeren iets van de nabijheid van die Herder mag ervaren, dat ze iets van die veiligheid mag ervaren, onder de vleugelen, achter Zijn bloed. Als die Herder zo dichtbij is, en de schapen zo dichtbij die Herder mogen zijn, als in die verkwikkende oases in de woestijn worden gebracht, als ze rustpauzes krijgen in de strijd, neerliggen in de grazige weiden van dat onderwijs dat Hij uit Zijn Woord geeft. Of ja mag neerliggen bij die zeer stille wateren van de vertroosting van de Heilige Geest.

Nee, het leven van de kudde is niet alleen een gaan door de dalen van de schaduwen des doods, het leven van de kudde is niet een land van uiterste duisternis, maar bij tijden komt die Herder om ze zo te verkwikken met Zijn voedsel. Dat met David kunnen zingen: *Gij hebt me in het hart meer vreugd gegeven dan anderen smaken in de tijd, als zij door aards geluk verheven, bij koren en most wellustig leven, in hun overvloed verblijd. Maar Ik, genade alleen, Ik zal gerust in vrede slapen en liggen ongestoord terneer; Want Gij alleen, mijn schild en wapen, schoon het onheil schijnt voor mij geschapen, zult Mij doen zeker wonen, Heere.*

En zo gaat die kudde voort, achter de Herder, totdat de dag aanbreekt en de schaduwen zullen vlieden, totdat de dag aanbreekt en die grote Herder Zijn kudde zal brengen, schaapje voor schaapje, lammetje voor lammetje, in die eeuwige stal hierboven. Want er blijft een rust over voor het volk van God. Straks komt dat eeuwige vrederijk, waar de stem van de drijver niet meer wordt gehoord. Dan wordt het waar wat David inderdaad aan het einde van zijn lied zingt: *Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen, al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des HEEREN blijven, in lengte van dagen.*

O, die schapen kunnen soms zo moe zijn: moe van dat zondigen, moe van het strijden, moe van die aanvechtingen, moe van die strijd tussen de geest en het vlees, moe ook van de beproevingen. Maar soms is daar dat verlangen, zo sterk, om ontbonden te wezen en met Christus te zijn, dat is zeer verre het beste. Dat ze bij tijden zeggen: O lieve Herder, als ik dan bij U mag zijn, hoef ik nooit meer te zondigen, dan zal ik echt U de eer kunnen geven, zonder enige dissonant, zonder dat er iets tussen komt, zoals U dat waardig bent. Om dan met al Uw kinderen, al Uw schapen en lammeren, U eeuwig groot te mogen maken en eeuwig te mogen zingen van Uw goedertierenheid. Zie, zo zorgt de Heere hier bij tijden, en straks eeuwig, voor een veilige, vertrouwde plaats waar Zijn kudde zeker zal wonen.

3. De Overvloedige Zegen door Zijn Kudde

We gaan tenslotte naar de derde weldaad in vers 26: *Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen op zijn tijd; plasregens van zegen zullen er zijn*. Onze laatste gedachte: de overvloedige zegen door Zijn kudde.

Ook hier helpt de heilshistorie om deze woorden te kunnen begrijpen. De Heere gaat Zijn volk terugbrengen uit de ballingschap. Zij komen weer in het beloofde land. En dan weten wij wel, gemeente, wat het eerste werk is geweest wat het volk in het beloofde land gedaan heeft: de stad Jeruzalem werd herbouwd, en de tempel werd herbouwd. Waarom? Dat was het middelpunt van het beloofde land, het centrum. Daar had David al van gezongen in het oude testament, in Psalm 68: *God Zelf heeft deze berg begeerd, ter woning, om aldaar geëerd, Zijn heerlijkheid te tonen; de HEERE, Die hem verkozen heeft, Die trouw en houdt en eeuwig leeft, zal hier ook eeuwig wonen*.

Dus die stad Jeruzalem, met die tempel, waarvan we weten dat die op een berg gebouwd was, dat wordt nou in onze tekst 'Mijn heuvel' genoemd. En vanuit die plaats, 'Mijn heuvel', de stad Gods met de tempel, daar zal de Heere Zijn zegen geven. En die zegen die de Heere daar in dat centrum zal geven, zal ook tot zegen zijn voor alles wat er omheen ligt. En hoe wordt die zegen onder woorden gebracht: *En Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen op zijn tijd; plasregens van zegen zullen er zijn*.

Toen ik dit zat te overdenken, kwam er zomaar een psalm bij mij op. Het is net alsof je de echo van deze psalm in deze woorden hoort, Psalm 65: *De Godsrivier doet G' overvloeien, en op het bereide land, het nuttig koren welig groeien. Uw goddelijke hand maakt de opgeploegde voren dronken, tot uit de weke kluit; waar droppelen nat is ingezonken, gezegend voedsel spruit*.

Maar wat bedoelt de Heere dan, met die plasregens die als een zegen neer zullen dalen? Nu zeggen onze kanttekenaren terecht: hier worden de natuurlijke zegeningen gebruikt om de geestelijke zegeningen uit te beelden. Dus in vers 26 spreekt de Heere van geestelijke zegeningen die Hij als plasregens doet neerkomen op de aarde. En dan wil ik u tenslotte vier toepassingen meegeven, om eens verder te overdenken.

De eerste is de heilsgeschiedenis die de Heere geschreven heeft. Want nadat de Heere Zijn volk Israël uit de ballingschap verlost heeft en stad en tempel weer herbouwd waren, en de Heere daar ter plekke wel zegeningen gaf, leek het alsof het daarbij bleef en de zegening niet in die omliggende plaatsen plaatsvond. Er kwam zelfs een tijd tussen het oude en het nieuwe testament, waarvan de Bijbel laat weten dat de stem van de profeten niet meer werd gehoord. Wat werd het donker, donker onder Israël. Er viel geen plasregen meer naar beneden. Maar God vergat Zijn Woord niet, de Heere vergat Zijn belofte niet, dat doet Hij nooit. Maar het komt op Zijn tijd, in de volheid van de tijd, toen Hij inderdaad, zo hoorden wij vanmorgen, Zijn Herder had verwekt, Die door lijden tot heerlijkheid is ingegaan, Die Zijn gezegend lichaam aan het kruis liet nagelen, opdat het handschrift van onze zonden daaraan gehecht zou worden en heeft alzo de vervloeking van ons op Zich geladen, opdat Hij ons met Zijn zegening vervullen zou.

En wat is nu de zegening van alle zegeningen die Christus verworven heeft? Toen de Heere Jezus naar de hemel voer, wat was toen het eerste wat Hij aan Zijn Vader vroeg? Mag ik u herinneren aan de tekst van Pinksteren: *Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven opdat Hij bij u blijve tot in eeuwigheid.* En die Geest is uitgestort. Wat een plasregen kwam er niet uit de hemel! En waar kwam die neer? Jawel, in Jeruzalem, in de tempel, op de heuvel van de Heere. Wat een grote zegen viel er niet uit de hemel op de Pinksterdag! En wat gebeurde er? Het bleef niet beperkt tot die stad, maar het getuigenis ging uit tot Judea, Samaria, tot aan het

uiterste der aarde. En al moest de vervolging en verdrukking eraan bijdragen, maar de regen des Geestes begon als plasregens neer te dalen uit de hemel. En wat een zegeningen zijn er niet gekomen? De plasregens kwamen zelfs in Nederland. Wat een overvloedige plasregens zijn er niet gevallen uit het binnenste heiligdom! Dat is de eerste toepassing.

En de tweede is dit: het gaat nog een keer gebeuren. Nee, niet Pinksteren, dat is eenmalig, maar de Heere gaat, zo zegt het Woord, iets met Israël doen, zodat de zegen van Israël nog heerlijker onder de heidenen openbaar zal komen. Ja, dan moeten we wel eerlijk zijn. Wat is er van die overvloedige plasregen die daar neerviel met Pinksteren nog over? Wat is daar nog vandaag terug van te vinden onder Israël? Paulus schrijft aan de gemeente van Rome dat er over het Joodse volk een tijd van verharding zal komen, en die is gekomen. Maar dat zal niet altijd zo blijven. De Heere zal ook opnieuw met Zijn Geest krachtig gaan werken onder dat oude bondsvolk naar Zijn belofte. Dan komen er in Israël plasregens neer, zo rijk, dat het nog invloed gaat hebben buiten de grenzen van Israël, de omliggende landen, onder de heidenvolkeren. En zo zal de Heere aan Zijn eer komen, want Hij zal Zijn raad volvoeren. Dat is de tweede toepassing.

En dan de derde: die heuvel die de Heere hier 'Mijn heuvel' noemt, met die stad Gods, met die tempel, toen en daar, dat is nieuwtestamentisch gezien ook het beeld van de Kerk des Heeren op aarde. En wat gaat er van die Kerk des Heeren uit, en wat gaat er van de kerk in ons vaderland uit, wat gaat er van de gemeente van Kralingen uit? Weet u wat nodig is, ook in ons midden, ook in ons land? Dat de Heere weer met die plasregens komt.

Ik zal je eens wat vertellen, ik heb het vanmorgen ook tegen de kerkraad gezegd. Toen de tweede tafel leegliep en ik daar nog in de eenzaamheid stond, is het je ook opgevallen? Ik stond even naar die schaal met brood te turen, en weet u wat er bij me opkwam? Heere, zijn er nou echt niet meer? Weet je dan wie nou wel eens verdrietig kan zijn? O ja, ik weet het wel, het gaat op Gods tijd gebeuren, maar als een zaaier naar het land gaat en eerst zijn zaad uitzaait, dan gaat hij elke keer naar dat land om te kijken, zie ik al wat, zie ik al wat? En ik zie het, ik mag hier ook al wat zien in de tijd dat ik hier ben, maar het kwam zo op me af: er was nog brood over.

Daarom, kind van God in ons midden, u die bidden geleerd heeft, ik wil zo graag dat u in arbeid komt met deze belofte. En zullen we, kinderen Gods in ons midden, de hemel gaan bestormen om de plasregens, in meervoud, opdat er nog iets rijks ook in ons midden mag openbaar komen. Al ligt de Kerk in verval. Dat we de Heere zullen aanlopen als een waterstroom, opdat de hemel zal scheuren en de plasregens zouden neerdalen? Want er zitten hier van die dorre mensen, er zitten hier van die droge mensen, er zitren hier van die harde mensen, en die kunnen alleen maar versmelten door de plasregens van de liefde Gods. O, het is toch uw roeping, kind van God in ons midden, om tot zegen te zijn.

Onze vader Abraham heeft het gehoord uit de mond des Heeren: *Ik zal u zegenen en in uw naam groot maken en weest een zegen*. O, dat er ook wat van ons uit zou mogen gaan. Ouders, wat gaat er van u uit naar uw kinderen? Grootouders, kunnen je kleinkinderen merken: oma heeft God lief, opa vreest God? Nee, opa zegt niet zoveel, maar als ik opa bemerk, heeft hij iets wat ik niet heb. Wat kunnen onze kleinkinderen en kinderen aan ons merken? Gaat er een zegen van ons uit in de kleine kring om ons heen?

En tenslotte de laatste toepassing: als de Heere nou in je hart komt te werken en je mag van dood levend gemaakt worden, dan wordt dat hart, je ziel, het centrum van je leven, een woonplaats van de Heere. De Bijbel noemt het zelfs de tempel van de Heilige Geest. Daar werkt Christus door Zijn Woord en Geest. En wat is het nodig, ook heel persoonlijk in het leven van

degene die wederom geboren zijn, dat in dat hart, in dat centrum, elke keer weer die plasregens van Gods Geest mogen neerdalen. Want hoe meer die zegen van de Geest in het hart druppelt, hoe meer er een opwas komt in de kennis en de genade van Christus. Ja, dat de Vader door die plasregens van de Geest meer en meer Zijn liefde zal laten blijken in uw ziel, en dat de Zoon zo werkt dat je meer en meer Zijn beeld mag vertonen. En dat de Geest met Zijn zegen, plasregens zal doen neerkomen. Om steeds met Zijn vertroosting te komen, dat er uit dat centrum van je hart, die woonplaats van de Heere, ook iets mag uitgaan in je eigen hart en leven.

Zie daar de derde weldaad: *Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen op zijn tijd; plasregens van zegen zullen er zijn*. Dan kunnen we niet anders doen dan onze handen vouwen en bidden, allereerst voor onszelf, maar ook voor een ander: *Heere, ik hoor van rijke zegen, die Gij uitstort keer op keer; laat ook van die milde regen, droppelen vallen op mij neer. Ook op mij, roep je het ook: droppelen vallen, ook op mij*.

Amen.